RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.387 van 17 oktober 2003
in de zaak A. 92.018/X-9554.

In zake : Erwin VAN BAEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GEYSKENS,
kantoor houdende te 2450 MEERHOUT,
Groenstraat 34

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. KNAEPS,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Willekensmolenstraat 72 bus 1&2.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Erwin VAN BAEL op 22 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 3 maart 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van 28 januari 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor twee schuren op een perceel, gelegen te Ham, Robijnstraat, kadastraal bekend Sectie B, nr. 1223/07x;

Gelet op het arrest nr. 90.221 van 13 oktober 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 22 november 2000 ingediend door verzoeker;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. GEYSKENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat S. VAN GEETERUYEN die, loco Advocaat B. KNAEPS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 31 maart 1998 de regularisatievergunning aanvraagt voor de oprichting van twee schuren; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ham op 6 oktober 1998 de regularisatieaanvraag weigert; dat verzoeker op 3 november 1998 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op 28 januari 1999 beslist het beroep niet in te willigen; dat verzoeker op 23 februari 1999 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 3 maart 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie met betrekking tot zijn belang uiteen zet wat volgt :

"Verzoeker kan zich hiermee niet akkoord verklaren om volgende redenen :
- Hij heeft een regularisatieprocedure opgestart voor de 2 kwestieuze schuren op 31 maart 1998. Dit verzoek is uiteindelijk, onder de destijds vigerende rechtsregels uitgemond in een ministeriële beslissing van 3 maart 2000 waartegen verzoeker geen andere beroepsmogelijkheid meer had dan binnen 60 dagen nà de betekening ervan, een annulatieverzoek te richten tot de Raad van State.
- Er was in die procedure uiteraard geen sprake van vergelijk of certificaat dat zou moeten verworven zijn vooraleer een regularisatie zou kunnen toegestaan worden. Zoals in het verslag van de auditeur vermeld, is de wetgeving desbetreffend slechts van kracht geworden op 1 mei 2000.
- De definitieve weigering van de regularisatieaanvraag zoals geformuleerd in de ministeriële beslissing van 3 maart 2000, situeert zich dan ook duidelijk voor het van kracht worden van de nieuwe regeling, zodat, zelfs indien net voor het indienen van het annulatieverzoek op 22 mei 2000, de wet desbetreffend gewijzigd was, verzoeker alleszins de mogelijkheid moest hebben om de kwestieuze ministeriële beslissing aan te vechten via een procedure voor de Raad van State. Hij beschikte onmiskenbaar over het noodzakelijke 'belang' om het annulatieverzoek in te dienen.
- Het verkrijgen van een vergelijk of certificaat zou hoe dan ook onmogelijk zijn in een regularisatieprocedure waar de bevoegde administratie de gegrondheid van een regularisatieverzoek betwist en weigert op een regularisatiedossier in te gaan.
- Staande de procedure voor de Raad van State, is de wetgeving terzake gewijzigd en kan de regularisatieprocedure tot haar eindpunt worden afgewerkt zonder dat een vergelijk of certificaat dient voorgelegd te worden.
- Het korte tijdsintermezzo tijdens hetwelke de ingeroepen regelgeving inzake het certificaat en het vergelijk voorzien in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van kracht is geweest, om nadien gewijzigd te worden bij decreet van 8 maart 2002, kan niet van aard zijn te stellen dat verzoeker geen actueel belang zou gehad hebben en dit nog steeds heeft bij de door hem gevoerde procedure voor de Raad van State.
- In het verslag neergelegd in het kader van de schorsingsprocedure en het daaropvolgende arrest van 13 oktober 2000 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen wegens het ontbreken van ernstige middelen, werd de thans aangevoerde grond van (...) (on)ontvankelijkheid overigens niet vermeld";

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat, aangezien een verzoeker moet doen

blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing de toen geldende regelgeving het voor handen zijn van een certificaat niet vereiste voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet inhoudt dat de verzoeker op het ogenblik van het indienen van de vordering een belang had bij de vordering, dat te dezen op het ogenblik van het instellen van het annulatieberoep, de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing aan verzoeker geen voordeel kon verschaffen vermits op dat ogenblik de vergunningverlenende overheid verplicht was, bij gebreke aan certificaat, opnieuw de aanvraag te weigeren; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat aangezien verzoeker niet doet blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, evenmin tot gevolg kan hebben dat verzoeker hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat tot slot de argumentatie van verzoeker in zijn laatste memorie dat "in het verslag neergelegd in het kader van de schorsingsprocedure en het daaropvolgende arrest van 13 oktober 2000 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen wegens het ontbreken van ernstige middelen, (...) de thans aangevoerde grond van (...) (on)ontvankelijkheid overigens niet (werd) vermeld", in rechte niet relevant is; dat een in de kortgedingprocedure gewezen uitspraak de rechter ten gronde niet bindt; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat verzoeker niet het vereiste belang bij het beroep heeft; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van de vordering tot schorsing en van de vordering tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **G. DEBERSAQUES.**